

Leto 5. Štev. 5. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. maja 8.

Marijine družbe.

Kongreganisti, kje je naša rešitev?

Sveti Janez Bosko, ustanovitelj salezijanske družbe, je nekoč sanjal pomembne sanje. V naslednji dneh jih je pripovedoval svojim gojencem.

Pravi: „Stal sem ob morju. Pred menoj v nedogledno daljavo samo razburkano morje. Zdaj se je dvigalo, zdaj zopet podalo in se je divje zaganjalo v skalnato obal. Zdelo se je, da jo hoče razrušiti. Groza me je spreletela ob pogledu na to penečo se moč. Že sem se hotel umakniti, ko pogledam pred seboj v valovih čoln. Krmaril ga je izmučen krmar. Valovi so se zaganjali vanj, kot ga bi ga hoteli zdrobiti v prah. Zdaj pa zdaj mi je izginil izpred oči; valovi so ga zakrili. Toda v naslednjem trenutku se je zopet prikazal na površini vode. Mornar je veslal proti pristanišču kolikor so mu dopuščale moči. Na obrazu se mu je bral obup, obenem pa velika odločnost in volja, da mora zmagati. Že je bil blizu pristanišča, ko ga pograbi močan val in ga odnese na odprto morje. Pa mornar ni izgubil poguma. Še z večjo močjo je začel veslati proti obrežju. Tedaj sta se dvignila blizu njega iz besnih valov dva stebra. Mornar ju je zagledal in začel z zadnjimi močmi veslati proti njima. Zakričal sem mu: „Nikar! Obrni čoln! Valovi te bodo treščili ob stebra in te ugonobili!“ Mornar ni slišal mojega klica. Veslal je naprej in prišel med stebra. Toda, glej čudo! Med stebroma je bilo morje popolnoma mirno. Ni bilo več tiste divje gonje besnečih valov. Mornar se je oddahnil. Bil je rešen. Skrb mu je izginila z obraza. Jaz sem se temu silno čudil. Pogledal sem bolj natančno stebra. In glej! Na enem kelih s sveto hostijo in pod njim napis:

„Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil!“, na drugem pa kip Marije pomočnice in pod njim napis: „Tvoja mati — morska zvezda!“ Zdaj sem razumel vse. Mornarji smo mi, razburkano morje, valovi strasti in greha. Dva mogočna stebra — sv. obhajilo in otroška ljubezen do Marije — sta naša rešitev!“

Da, mornarji smo mi. Valovi strasti in greha se zaganjajo v nas. Če za trenutek nehamo veslati, nas že pokrijejo in nas hočejo ugonobiti.

„Pridite k meni vsi . . .!“ Vsi, brez izjeme, bogati in ubogi. Kaka ljubezen Boga — Sina do nesrečnih grešnikov. Vabi, prav vse v svoj pristan — v svoje srce. Tam je uteha in blaženi mir. Tam ni dihyje gonje besnečih valov. Vse je tako mirno. Duša nemoteno uživa Boga. Blagor njemu, ki pogostokrat sliši v svojem srcu klic božji; „Tudi ti pridi k meni!“ Valovi strasti in greha ga ne bodo premagali, stal bo sredi morja kot mogočna skala, ob kateri se bodo valovi razpršili na drobne kaplje, saj ga bo podpiral Kristus.

Tebi, dragi družbenik, prete valovi bolj kot komu drugemu. Satan napenja vse moči, da bi ti iztrgal iz srca vero v Boga. Zato boš klonil pod težo skušnjav, če ne boš ves Kristusov. Kristusov jarem ti bo od dneva v dan težji, dokler ga končno ne boš sramotno vrgel od sebe. In tedaj? Cilj je zate izgubljen. Zato: okleni se Kristusa, vrzi se v njegovo naročje in Mu skrivnostno povej: „Gospod prišel sem na Tvoj klic!“ Našel boš mir svoji duši. Kristus ti ga bo podelil, saj bosta oba eno.

„Tvoja mati — morska zvezda.“ Marija je sprejela pod svoj mogočni materinski plašč vse uboge grešnike. Ona je srednica med nami in Bogom, Ona prosi za nas pri Bogu, kadar se zaradi grehov ne upamo zateči k Njemu. Ona nam pa je tudi morska zvezda, ki s svojimi žarki razsvetljuje temno pot, ki vodi v nebesa. Kliče nam s svojim svetim življenjem: „Mene posnemajte in dosegli boste svoj cilj!“ Da, dosegli bomo svoj cilj, če se predamo Marijinemu vodstvu. Z Njeno pomočjo nam bo življenska pot lahka in svetla. Ave Jezus, ave Marija. Raščan Jožef.

Marijina družba v Martinišču, Murska Sobota.

Marijina družba v Martinišču obstoja že kakih 10 let. Voditelj družbe je ravnatelj Martinišča g. dr. Tomaž Kelenc. Leta 1935. smo dobili novo zastavo, ki jo nam je podaril g. dr. Bajlec iz Murske Sobote, kateremu se iz srca zahvaljujemo za tako lep prapor.

Kongregacija v Martinišču zelo lepo napreduje in vsako leto se veča njeno število. Letos nas je 65 rednih članov in 50 kandidatov, ki se pripravljajo za sprejem, ki bo 24. maja. Moram omeniti, da je to družba samih dijakov, ki obiskujejo gimnazijo. Sestanke imamo vsak teden in obravnavamo razna vprašanja, kar se tiče našega sedanjega in bodočega življenja.

V Martinišču imamo še razne druge krožke. Naj omenim samo „Katoliško akcijo“. Voditelj „Kat. akcije“ je g. Lambigar Jurče. Člani „Kat. akcije“ smo se posvetili Jezusu Mladeniču in skušamo živeti kot je živel On. Vsak naš korak, vsako naše delo in vse naše stremljenje pa velja Mariji, naši materi, in našeu najboljšemu prijatelju — Jezusu Mladeniču.

Marijini svetki.

Marija Pomočnica krščenikov.

(24. maja)

Redko se zgodi, da bi kakši naslov popolnoma izrazo dostojanstvo kakše osebe, ar bi morao v kratkoj vsebini zapopadnoti prednosti, zaslužjenja, i značilne vrline dotične osebe. Naslov „*Marija Pomočnica krščenikov*“ je eden izmed takših naslovov. Te naslov vsebuje vzišenost, poslanstvo, dužnost i delokrog prečiste Device Marije.

Sv. Ciril pravi: „S tvojov pomočjov, o Marija, je prišla krščanska vera med nevernike; s tvojov pomočjov so narodi prišli do pokore; s tvojov pomočjov i zagovorom so se zdignole krščanske občine v najbolje oddaljenih krajih sveta“. Zato pa Mariji po pravici pripada naslov *Pomočnica krščenikov*.“

Poglednimo na kratko zgodovino toga svetka. —

1. Bitka pri Lepanto-i. Leta 1571. je krščanstvi pretila velika nevarnost. Türki so v svojoj krivoverskoj zagničenosti prišli do velike oblasti. Bili so gospodari skoro cele Ažije i severne Afrike. Šteli so podjarmiti tüdi Evropo. Zdelo se je, kak da bi njim sreča bila mila. Grčija i Madjarska sta podlegli njihovomi nasilji. Sredozemsko morje je bilo skoro celo pod njihovov oblastov. Samo Ciper i Malta sta se ešče upirala njihovoj premoči. Nikdar je ne bilo krščanstvo v vekšoj nevarnosti. Dobro se je toga zavedao Sv. Oča Pij V., ki je večkrat ponovno zvao na pomoč krščanske vladare i je nagovarjao, da se združijo vsi proti sküpnomi neprijateli. Ali samo Filip II. kralj španjolski, Emanuel Filibert, vojvoda savojski, genovska, benečanska i napska republika so se odzvale pozivi i sestavile pomorsko vojsko pod zapovedništvom Ivana iz Austrije. Ali krščanska vojska je bila mnogo menša od türske po številu ladij, štükov, soldakov tak, da se je zdelo po človečem mišljenji nemogoče, da bi krščeniki zmagali. Zato se je pa Sv. Oča obrno po nadnaravno pomoč. Postavo je bitko pod Marijino varstvo i predpisao, da vsi verniki morejo moliti sv. čislo.

Dve vojski sta se srečali v zalivi Lepanto 7. oktobra 1571. leta. Türki so bili sigurni, da bo zmaga njihova i zato so z velikim navdušenjem začeli napad. Krščeniki so odgovorili s tem, da so pokleknoli na krove ladij i prejeli blagosloy svojega kapelana, zatem pa naglo vstanejo i vzklikom „*Živela Marija*“, se vržejo kak razdraženi levi (oroslani) na neprijatela. Bitka je bila strašna; bili so se od 6ih zäjtra do kesnoga večera, da so niti jesti ne meli časa. Sprva je pihao ugoden veter za Türke, ali naednok se zasükne i dim, voda, strelice i krugle zakrijejo krščenike pred očmi neprijatela. Zmešnjava je nastala velika. Türki so se do skrajnosti preplašili, gda so zagledali na jambori ladje Ivana od Austrije glavo svojega vodnika, Ali paše.

Zgüбивši vse vüpanje, preostale ladje so se podale v beg i zapüstile za sehom 25 jezero mrtvih i 10 jezero zaroblenikov. Morska oblast Türkov je za vseli oslabela: *Marija je zmagala*. To so priznali očevidci, ki so bili v bitki, to je priznal Sv. Oča Pij V, ki je v svojoj kapelici v Rimi kak drugi Mojzeš, proso nebo z razprestretimi rokami za zmago i naednok je samo začeo po nazveščenji nekšega notrašnjega glasa vzkrikati: „Zmaga! zmaga!“

V spomin na to zmago so postavili v Rimi lepo cerkev na čast Naše lübe Gospe od Zmage i Sv. Oča je določo, da se v Lauretanske litanije dodene naziv: *Marija, Pomočnica krščenikov, möli za nas!*“

2 Napoleon i Pij VII. Pod železnov rokov mogočnoga Napoleona so se tresli vsi vladari i narodi Evrope. Kruti vladar, zasleplen od svojih uspehov, pun samoga sebe i želen najvekse časti, je zahtevao, da se njemi pokorava tüdi Rimski Papa. Junaški Pij VII, četüdi inači dosta blage narave, je odločno izrekeo svoj „non possumus!“ — ne moremo!

Casar je ne pričaküvao takšega odgovora i zato se je strašno rasrdo, gda njemi je sivi starček tak odločno odgovoro. Dao ga je zgrabiti i prevesti iz Rima Sv. Očo kak voznika najprle v Savono i potem v Fontainebleau. Niše je ne smeo priti k Sv. Oči, tüdi njegova rodbina ne. Otrgan je bio od katoličanskoga sveta, brez tintarnice i pera. je ne smeo primati nikoga v audijenco inači, kak v prisotnosti cesarovoga vojaka. Kelko žalosti i trpljenja je morao prestatü Sv. Oča! Njegovo zdravje se je tak poslabšalo, da so služabniki mislili, da ytegne vsaküsi den vmreti.

Ali Marija je čuvala Namestnika Kristušovoga, ar je bio njeni goreči častilec, v njo je položo vse svoje zavüpanje. I glej, ravno kda je ne bilo skoro več nikše človečc pomoči, te je tam daleč na mrzlih ruskih polaj Napoleonova vojska dobila smrtne vdarce; 10 dni kesnej je pa pri Waterloo bila čisto vničena, da se je ne mogla več opomoči.

Napoleon je bio prisiljen, da opozove odlok od internacije Sv. Oče, i da njemi vrne slobodo. Gda je Napoleon preklinjan od cele Evrope morao iti v pregnanstvo na otok Sv. Helene, te se je Papa, obdan z vsemi častmi i obsipan z izrazi vdanosti i lübezni 24. maja 1814. leta svetešnje vrno v večno mesto Rim i prevzeo svojo Stolico. Marija ga je proti vsakomi pričaküvanji rešila. Pij VII. je v večni spomin na to očivesno pomoč Marijino, določo svetek Marije Pomočnice krščenikov, ki naj se obslužavle vsako leto 24. majuša.

Dokeč je živo Pij VII., vsikdar je širo pobožnost do Marije Pomočnice, pödpiro je njene bratovščine, bogato je obdaro te bratošćine z različnimi ödpüstkü.

Edno leto kesnej se je rodio v Pijemonti v Severnoj Italiji veliki apoštol pobožnosti do Marije Pomočnice, sv. Ivan Bosko. On je izbrao ravno te naslov Marijin, v šterom so zapopadene vse vrline i vsa oblast Marijina. Z velikimi težavami je zozidao njoj na čast lepo cerkev v Turini i od te cerkve vsako leto ide na stotine gorečih Marijinih apoštolov okoli po sveti, da širijo njeno slavo. njeno moč, njeno materinsko lübezen do človečega roda, posebno pa do tistih, ki spadajo pod obrambo svete katoličanske matere Cerkve.

Pobožni kršćeniki, ki radi čtete Marijin list, zglednite se malo nazaj za trideset let po našoj miloj Slovenskoj Krajini i preštejte, če morete, dobrote, štere je Marija v teh letaj podelila vam poedincem, pa tüdi celoj Krajini! Zato pa naj vera naša v pomoč Marijino raste vse bole i bole. Istinite so reči slovenske pesme: O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti! — Zato pa v naših nevolah, v betegi, v trpljenji, v težavah naj kipi iz naših src vzdihlaj:

Marija, Pomočnica krščenikov, möli za nas!

Stoletnica bratovčine Marijinoga Srca.

V nekoj župniji Pariza je goreči plebanoš z žalostjov opazo, da z med 27 jezero duš samo 700 opravi vüzemsko spoved i prečiščavanje. Po božem navdihnjenji zroči svojo faro Marijinomi sladkomi maternomi Srci, l. 1836. nastavi bratovčino tomi Srci na čast i v to spiše svoje farnike i druge vernike. I glejte za dve leti se je že sedem jezero farnikov prečistilo, za deset let pa ma sedemdesetjezer obhajil. V 12 letaj je bratovčina mela 16 milijonov kotrig, dnes ma 40 milijonov. V Marijino sladko materno Srce položimo tudi mi vsi svoje vüpanje i večkrat zdihavajmo goreče: Sladko Srce Marijino, bodi naša obramba.

Zastava Marijine družbe pri S. Jurju v Prekmurju.

Na sinji svili zelenijo vitki listeki,
na sinji svili drobno popje brsti,
v polkrogu se nežno cvetje beli. —
Kam vse to hoče neki ?

Vse k mali Tereziji Deteta Jezusa hiti,
vse hoče njeno sliko objeti,
vse slavo njej zapeti,
ker v rokah križ drži . . .

Spomin je živ življenja njenega,
ki je le skromna sestra bila,
sladkosti sveta ni užila,
pa vendar — srca ognjenega . . .

Gorela je za križanega Jezusa,
devišstvo Njemu darovala:
z belim plaščem je obdala
svoje lilijsko telo, za Ženina . . .

Zato cvetje rdeče zdaj trosi na nas,
kakor dež na izsušeno zemljo,
če se odpre razžaljeno nebo. —
O sveta Terezija, prosí za nas !

Mi svoja Ti srca poklanjamo,
uči jih svete molitve,
izprosi odpustke za naše žalitve,
čuj, Tvojo priprošnje oznanjamo . . .

Mi sami ne upamo niti pred prestol
Marije,
med oblake bele svile,
vmes so rdeče vrtnice se skrile ;
preveč so narastle pri nas hudobije . . .

Marija pa nad angeli v nebesa plava :
iz teme sveta v zlato svetlost,
ki je ne more podati umetnost. —
Prevelika je Njena slava . . .

Njene oči so kvišku zaokrenjene,
palma zmage je pod Njenimi nogami,
zmagovalka je nad svetnimi željami, —
naše oči pa — k tlom, zagrenjene . . .

Le milostni Njen plašč zeleni
nam v srcih upanje budi,
iz ust nam pesem k Njej doni :
„Saj si — Vsemogočna na kolenih“ . . .

Sinja morska barva valovi,
bela se nebeško nam smeji. —
Življenje naše : mi mornarji,
plovemo k presvetli zarji . . .

Vsi vojaki božji smo,
svete boje bojujemo,
potem nas čaka srečna slava, —
naj nas vodi Marijina zastava !

Po Mariji je Bog naš Brat postal,
pri Svoji daritvi še Njeno srce razktal,
da bi nam postala vsem duhovna Mati,
ki se je ne smemo nikdar sramovati . . .

Kako Mati Božja plačuje.

Kakor z zlato jutranjo zarjo ožarjeni se mi zde dnevi moje deklinške dobe, saj ji je Evharistično Srce Božje s svojimi nežnimi žarki tako toplo objelo. Kakor cvetke v jutranji rosi, nagibajoč svojo glavico k solncu, se odzvalo tudi moje srce, ter hrepeneče odprlo svojo globino, da se napije božje ljubezni. In napilo se je je... Saj se je moralo pripraviti na preizkušnjo, ki mu je bila dozdej neznana.

Nastopil je v svoji cvetlični halji prekrasen majnik. Bilo mi je v veselje nabirati v gozdu šmarnice. V mladostnem veselju mi je drhtelo srce, ko sem jih iskala in ko sem jih videla, da jih vedno več — saj jih nisem trgala zase, ampak za majniški oltarček. Vedno mi je ponavljala duša ono prelepo pesmico:

Šmarnice, one so moje cvetlice,
teh si bom v šopek prelepi nabral.
Ne za se — k časti Marije Device,
njena podoba so, — njej jih bom dal.

Postavila sem jih na oltar in pogled nebeške Matere se mi je zdel tako topel, prisrčen in ljubezniv. — Mati moja, čuvaj me! Še en pogled na Njo in odšla sem po svojih opravkih, le šmarnice moje so ostale pri Njenih nogah.

Prišla je tudi v moji deklinški dobi jesen, ki mori življenje, — srce se mi je ohladilo, začelo je piti iz mlakuže — zastrupilo se je. Popolnoma? Ne! Ko se mi je ponudila do vrha napolnjena strupena kupa, ko je moja duša tako blizu zrla odprt grob nedolžnosti, ko je stala čisto na robu prepada, je priplavala pred moje oči Njena podoba, spomin na Njo. En sam vzdih: „O Gospa moja, o Mati moja...“ In razblinilo se je vse. Še danes, o Mati, ne razumem kako to, da sem v tistem smrtnonevarnem trenutku moje duše ostala popolnoma nedostopna in mrzla za kupo naslade in greha. Kaj naj rečem? Sladka Mati, bila si Ti, ki si rešila svojega otroka! Brez Tebe bi gotovo izgubila dragocen zaklad! Bodi Ti večna zahvala! — Spes.

Pisma naših misijonarov.

Antolin Auguštín piše iz Japonske:

J. M. J.

Tokijo, 5. novembra 1935.

Predragi domači!

Zadnjikrat sam pisao Oči in Draški za god, pa sam se zmešao samo za eden mesec; vej to nikaj ne škodi; tak bar lejko vidite, ka čiravno sam deleč od Vas, vseedno pogostci mislim na drage domače in na dragi dom. Drašekovo pismo pa fotografije sam dobo. Bog Vam plati. Pitate me tudi kak tu živejo ljudje in kakšo živad majo. Zdad Vam vse napišem. Tudi tu na severi majo Japonci takše hiše kak na jugu, čiravno ka je tu bole mrzlo. Hiše so iz lesa, eli ka Vam bole razložim: Kü-

klovje so iz lesenih drogov, ki jih vküp držijo tramovje, stene so ponajveč iz papira. Strehe so pokrite z blanjami, eli pa z rižovov slamov. Lüdje obdelüjejo njive. Kmetje majo malo zemle in njive kopäjo in vse sami delajo. Krav, svinj in konjov majo jako malo. Mleka ne nücaja telko kak mi, ar je njüva glavna hrana riža z ribami, repa, krumpli. Njive so jako rodovitne in niti nevem kelkokrat je prekoplejo, pognojijo, ni kelko povov majo na leto. Japonci so strašno pogostci naseljeni narod, zato nišče nema dosta njiv. Z dvema plügoma eli s tremi plügi zemle Japonec precü dobro žive, več nanč delati nemre. Japonci majo krave, konje, svinje, kokoši i. t. d., kak pri nas, samo ka jako malo. Na njivaj pridelajo : pšenico, riž, krumple, dosta repe in vno go drugih stvari, šterih pri nas nega. Krumple majo dve vrsti : takše kak naši in pa sladke, ki so jako dobri. Samo z japonskov hranov niti eden tihinec nemre živete. Zato mi jemo tak kak v Evropi; včasü samo po japonski, da se malo navadimo tüdi na japonsko hrano. Človik more večkrat potüvati eli je pa pozvani na kakši obed in te je dobro či zna v roke prijeti dva bateka in ž njima jesti „presladko japonsko jed.“ Japonci radi majo sladke stvari. Samo riž jejo tak kak ga skühajo, drugo pa vse pocukrajo. Mesa japonci jejo malo, a rib pojejo nevem kelko. Poganska verä zabranjüje pobijanje živali, ar se düša po smrti preseli v kakšo žival, da se očisti kak v purigatorijumi. Zato pravi pogani ne jejo svinskoga, govejega eli kokošičega mesa. Ščete znati kelko bogov majo Japonci ? To Vam niti nemrem zagvišno povedati, najmenje deset jezero. Majo boga riže, boga svetlosti, boga lepoga vremena, boga dece, boga repe, boga zelja i. t. d. To so šče velki siromaki, ki šče ne vejo, da je samo eden Bog. Za te siromake moremo moliti, da spoznajo v kakšoj kmici hodijo. Vidite, takših siromakov je na japonskom samo 90 milijonov in vsi ti čakajo, da njim odpremo oči. Pre-dragi ! Molite za mene, da bom dober misijonar, da bom spre-obrno vno go poganov. Molite tüdi za pogene.

Jaz sam hvala Bogi zdrav in zadovolen. Za mene se ne bojte preveč. samo molite, ka mi dragi Bog da vse tiste milosti, ki so mi potrebne.

Že zdaj Vam želem vesele in srečne Božične svetke in blagoslova puno Novo leto. Dragi Bog naj se Vam da včakati šče vno go, vno go Božičnih svetkov in Novih let.

Vse Vas lepo pozdravla

Vaš nepozabni
Gusti

Kaj nam pišejo.

Častite sestre Magdalenke iz Studenic nam pišejo :

Prečastiti ! Kajne lepo število hčerk Slovenske Krajine nas je tukaj v edinem kontemplativnem ženskem redu v Lavantinski škofiji in edinem slovenskem samostanu Magdalenk in se počutimo vse tako srečne, vesele in zadovoljne, biti čisto ločene od sveta, za tihim samostanskim zidovjem. Oh, kako srčno

bi želele, da bi še mnogo hčeri mile nam domačije v tem sv. zatišju našlo srečo in mir Kristosovih nevest. Od ene strani škoda, da naš red in samostan v širšem krogu še malo znan in poznan, nasprotno pa zelo dobro za nas, da smo svetu nepoznane. Prečastiti, silno vesele bi bile, ter si štele v veliko čast, ako bi nas ob kaki priložnosti obiskali.

Že večkrat sem mislila, toda nikar ne smem več odlašati, Prečastiti, se Vam v imenu vseh mojih sosteric „Prekmurk“, vroče imam zahvaliti za drage nam „Novine“, ki nam jih tako zvesto pošiljate. Že komaj čakamo vsake številke, ter delimo vse veselje, pa tudi gorje dragih nam slovensko-krajskih bratov in sestra.

Pozdrav od visokočastite duhovne matere!

In Ss. Corde Jesu Vas pozdravljajo proseč za sv. blagoslov in „Memento“ pri sv. daritvi vse Prekmurke.

Pozdrav iz prekmurskih dobav.

Prečastiti g. novomašnik!

Narava vstaja in vesela pomlad se budi,
In polno nežnega cvetja nam nudi.
To vse bi v šopek lep nabral,
In Vam, prečastiti gospod, bi rad podal.
Ker Vi ste velik slavjenec današnji,
Zato Vam prinašam, moj srčni pozdrav novomašni,

Kaj v dušah skrito smo nosili,
Kaj srečno smo prosili,
Da enkrat bi se zgodilo,
To danes se je izpolnilo.

Vi ste danes, izvoljenec presrečni,
Bog dodelil Vam je Večni,
Da ljubezen vsa solčna, vesela, spremlja
Vašo pot,
Na njej vsa sreča, Vam je le Nebes
Gospod.

Za to žrtvovali ste vse svoje drage,
In za poklicem šli, od svoje mamice zlate.
Dušam našim, da bi bili vodnik, pastir,
In Jezusa nosili, delili, ki je vse sreče vir.

Odrekli ste se domu, svojim dragim,
Da ste srednik, pastir, ovčicam svojim.
Na pašnik tja, pred oltar, bi zvesto
je vodili,
Za nebesa, za Boga, skrbno je gojili.

Vaš dom bo odslej Cerkev in oltar,
Za duše bote žrtev — dar,
Jarem Kristusa te nosili,
Otožnim srcem mir delili.

Zato pozdravlja Vas, Vaša prekmurska,
nekdanja Cerkvica domača,
V kateri Vam je gorela bela sveča,

Ko prvokrat ste okusili Nebeško srečo,
Ko prejeli ste Jezusa sveto Telo.

Pozdravlja Vas nekdanja očetova
hišica,

Kje bivala Vam je zlata mamica,
Tam preživeli ste biser svojih
otroških let,

Ki še danes so Vam v spominu, kot
najlepši cvet.

Pozdravlja Vas poznana Vam mladina,
In njih želja je ta edina:
Da sprejeli bi srčne pozdrave naše,
In vedno bi bili tako srečni, kot na
dan nove maše!

V rešitvi duš naj Vam zlate zarje
solnce sije,
In v sreči tej Vam lepa setev klije!
Oh, delujte mnogo let, na Božjem polji,
Gospod naj krepi, Vam milosti deli,
da bogata žetev Vam zori!

Srčno pozdravljeni sedaj!
Gospod novomašnik, duhovnik
vekomaj!

Vam kličemo iskreno, deležni Vaše
sreče tudi mi,
Hvaljen Jezus! Bog živi!

Deklamiral je to pesmico na primiciji g. Žižek Karola, apr. 19. v Lju-
tomeru Törnár Ivan, šolar, Brezovica št. 16.